

Podmaniczky Szilárd

Hazai hómező

Itt szoktunk anyuékkal szánkózni, vagyis inkább apuval, mert anyunak ott a konyha, és bablevest kell főzni, meg rántja kifelé a csirkét, amivel apunak tele van a hócipője, mondja is mindig, hogy egyszer elszáll az agya attól a sok antibiotikumos szárnyastól, legalább havonta egy marha; marhát akarok. Anyu meg elsírja magát, hogy akkor keresnél többet, és ne kéne az indukciós lábasokat flexszel vágott fával melegíteni, de aztán apura rájön a normális, és bocsánatot kér, azt mondja, egy tulok, egy állat vagyok, menjünk inkább szánkózni.

Mert az a jó, ha anyu is kint van, kergetjük apuval, amíg el nem csúszik, aztán betemetjük, volt anyu, nincs anyu, de azért a fokhagymás rántás szagáról meg lehet érezni, hogy hol van a hó alatt.

Egyszer apu azt csinálta, hogy levette a bicikliről a gumit, és körbecsavarta szögesdróttal a felnit, utánakötötte a szánkót, és úgy húzott a hóban, meg a befagyott agyagbányán is. Nagyon mérges volt, mert nem vette észre, hogy már az első kanyarban leestem, így hiába tekert át a Takács Laci bácsiék telkén, egyáltalán nem élvezhettem, hogy a Laci bácsi léghuskaival lövöldözött apura, mert a Laci bácsi azt hitte, hogy lopják a fóliás eprét. Apunak három helyen lyukadt ki a kabátja, mire anyu átvitte a Laci bácsi feleségének, hogy ezt nézd meg, te kopasz boszorkány, föl foglak jelenteni benneteket embervadászatért, de a Laci bácsi felesége, Margit néni adott helyette három kis zacskó fagyasztott szedret, hogy abból csináljunk gyümölcstortát. Anyu szerint a nők mindig jobban megértik egymást, mert a gyerekeknevelés lekorlátozza őket, és oda kell nekik figyelni, nem mindegy, hogy hova adják be a tejet és mire tekerik a pelenkát.

Vendégségben anyu azt szokta mesélni, amikor egyszer apu tisztába tett, utána le kellett mosni a csillárokat és újrafesteni a lakást.

Van úgy, hogy este kijövök ide egyedül csúszkálni, anyu mosogat, vagy a haját csinálja, be szokta magát úgy csavarózni, mintha valami labanc robot lenne. Apu esténként a villanyszerelőket szidja, akik három éve kötötték be a tévét, mert szerinte nem a tévénk régi, hanem a kábel, amivel bekötötték, és megfogadta, egyszer keres egy rendes szerelőt, de azóta se talált. Viszont talált a múltkor ötszáz forintot, amin annyira meglepődött, hogy nem merte elkölteni, berakta a konyhaablakba a villanyszámlák mellé, hogy érezzék a számlák, micsoda túlkapás ennyit fizetni az áramért, mikor elég lenne csak földuzzasztani a Balatont és Lepsénynél beállítani a magyar Niagarába egy turbinát. Szerinte az orosz gázvezeték is hülyeség, nem jön ide semmiféle gáz, hanem innen viszik, csak hát a gáz

az láthatatlan, a messziről jött orosz meg azt mond, amit akar, a műszereknek mindegy, hogy merről fúj a szél.

Anyunak van egy barátnője, az szokott még elvinni szánkózni, ha anyu nincs kész a bérszámfejtéssel. Csak sajnos nagyon lassan húz, meg folyton elesik, a múltkor rámentem a szánkóval a kisujjára, és annyira vérzett, hogy apu még itt a fölso karját is bekötözte, amitől anyu féltékeny lett, és kétszer utalta el neki a társadalombiztosítási járulékát. Apu meg röhögött, hogy na, azt a hajadra kenheted, amit egyszer oda beutalsz, azt soha nem kapod vissza, úgyhogy anyu bejárt a megyei adóhivatalba könyörögni, de csak annyit ért el, hogy mindenki megismerte, tele lett vele az összes biztonsági kamera, meg olyan sokat hisztériázott az információban, hogy esténként visszapörgették nézni az unatkozó biztonságiak.

Mostanában anyu nagyon mogorva, még magamban se enged ki játszani a hóba, mert folyton ledobja az Internet. Esténként vacsora után rágja apu fülét, hogy cseréljék le a mobil internetet, mert az hol van, hol nincs. Apu a vállát rángatja, hogy ezért mobil, hol van, hol nincs, inkább azt szokta rántottaevés közben mondani, hogy termeljen ki az anyu vállalkozása annyit, hogy áttérjenek valami korlátlan adsl-re, mert akkor lehetne esténként az ágyból nézni a redtube-ot, mert így képtelenség annyit takarékoskodni a levelezéssel, hogy le tudja tölteni a Maigret felügyelő női változatát.

Néha, amikor nem figyelnek oda, anyu beleveszik a lábápolásba, vagy szór-teleníti a tarkóját, apu meg a faliórát szereli, mert egy ideje elkezdett visszafelé járni, akkor ki tudok lopózni a hóba, és olyan angyalkákat dobálok magamból, hogy másnap még én is azt hiszem, hogy tizenhat egyforma angyal esett le a házunk elé. Csak az volt a furcsa, hogy az egyik angyal fején lett egy kis vérzés, és hiába tapogattam a fejem, nem találtam a sebet. Később aztán onnan nem messze megtaláltam a fél galambot, amit már nem tudott egyedül megenni a macska.

Másnap templomban voltunk, és azt kérte az atya, hogy egy perccig imádkozunk magunkban egy elvesztett ismerősünkért. Anyu ilyenkor bemondja, hogy nagymama, csak az a baj, hogy én nem ismertem a nagyit. Apu szerint viszont egy másfél éves gyerek képes megjegyezni még a nagy világégések dátumát is, nemhogy a nagymamáját, de én attól kezdve folyton a galambért imádkoztam, és főleg akkor láttam, mennyire igazam van, mikor az egyik oltárképen megláttam egy galambot, viszont a nagymamát sehova nem festették oda. Vagyis volt az egyik képen egy nő, de szerintem az nem lehetett a nagymama, mert világított a szíve, és a nagy nem infarktust kapott.

Apu minden évben megígéri, hogy fölépít a konyhaablak elé egy hóembert, de folyton anyura keni, hogy elfőzi előle a répát, olyan jó gomboknak való pogácsabrikettet meg már nem lehet kapni, az összetört széndarabokból pedig csak ilyen horrorisztikus fogsort tudna kirakni.

Úgyhogy egy vasárnap délelőtt, amikor apu előző éjjel három teljes BL-döntőt megnézett, és a sörösüvegektől nem lehetett a fürdőszobaajtót becsukni, akkor kimentem egyedül hátra, ahol anyu se lát, meg a Takács Laci bácsi se tud fejbe löni, még ha gellert kap is a golyó, és föltekertem három gömböt a hóból, egymás tetejére raktam őket, és kiformáztam az embert. A végén apu kijött pizsamában, mert szerinte a friss hó a legjobb a másnaposság ellen, megevett két marék havat,

és azt mondta, hogy úgy érzi, őrá hasonlít a hóember, mert a gyerekek sokszor oda is odaképzelik a szüleiket, ahol nincsenek, és azzal bement cigarettáért, mert ha nem gyújt rá, nem múlik el soha a köhögés.

Ott mászkált a galambevő macska a hóember előtt, de nem ijedt meg tőle, pedig aputól már száz méterre is futásnak ered. Aztán figyeltem mindennap, hogy hátha meglátom én is aput a hóemberben. Már megkezdődött az olvadás, mikor rájöttem, hogy csinálhatok én bármit, apu magát látja mindenben. És akkor egy kis zacskóba raktam az olvadó hóemberből, és eldugtam a mélyhűtőben, mert anyu szerint, ha így folytatja tovább a cigit és a piát, apád hamarosan bekre-pál. De nekem akkor is marad belőle egy félzacskónyi hasonmás, és meglátjuk, hol tart majd addigra az összejt kutatás.